

אין לחם

בבקר, בבקר, בלי תכלה, בלי הרף.
רק שאון שופכי דמים ונהמת פפירי טרף.
וכל היום המון אנשים נודדים בצללים.
מדכים מדאגה, רעבים, מבוהלים.
נשים וילדים אשר לא סעדו פת שחרית.
ואבלים ופצועים — — ולכל אלה אין אחרית.
חדש אחר חדש ושנה אחר שנה
שואלים הם: עד מתי? עד היכן? עד אנה?
ושופר נצחון יריע בקר וערב:
"עוד אלפים ורבבות אכלה החרב!
הדפנו צר אחר, לכדנו עוד שוחה!"
בנפש לאכול שוקקה, מצפה לארוחה.
מונה פרוטותיו מוכר גליון הבשורות.
נכנס לחנות אופה, נדחק בין השורות;
"פת לחם, במטותא! הא כסף?" — אף לשוא.
לחם אין נתן — אין לו פתקא, אין תו.
סמרטוטים השטרות אשר השתפר וצפן:
אין לחם בלי כרטיס, אף אם תגוע בכפן.

הכי לא תבין, סכל, כי בלחם אין חסדים?
הן כלנו רעבים, גברים, נשים, ילדים!
כי תבכה, תתחנן, תתרפס בענוה.
איש רחום כסף רב לה יתן בגדבה;
אך פרטים ללחם — לבקש זאת אל תרב!
הכי נפשו וחזיון לה יתן מקרב?

במצור ובמצוק

עיר נצורה היא, עולם חתום, מוקף חומה.
בית כלא, סוגר הוא, בו כפופה כל קומה.
אין פתח לצאת, אין ארבות, אין חלונות.
גם אור אין לנשימה — כמו מתים בארונות.
קבורים אנחנו, כל העם, כל ההמון.
נחנקה כל נפש ונפוג לב משממון.
אין מפלט, אין זיק אור, אין גתיבה, אין מנוס;
ונחלי הדמים כבר היו לאוקיגוס.
שם בצדי הדרכים, נדחק אל הקירות,
שור המון צפוף, צבא שפחות וגבירות!
יש אשר פה לנו על רצפת הרחוב,
כי לקדם אשמורות, להיות זריז — מה טוב!